

GECLAIMD

GEVANGEN: BOEK 3

ANNA ZAIRES

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2019 Anna Zaires
www.annazaires.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Vertaling: TextStress

ISBN: 978-1-63142-521-9
Print ISBN: 978-9-40219-985-7

I

DE ONTSNAPPING

*L*ucas

‘WAT ZEI JE DAAR?’ MIJN GREEP OP DE TELEFOON VERSTEVIGT tot ik hem bijna fijnknijp als mijn ongeloof omslaat in blinde woede. ‘Wat bedoel je verdomme met dat ze ontsnapt is?’

‘Ik heb geen idee hoe het haar gelukt is.’ Eduardo’s stem klinkt gespannen. ‘Toen we een half uur geleden naar je huis gingen, ontdekten we dat ze verdwenen was. De handboeien lagen in je bibliotheek op de grond en de touwen waren met iets kleins en scherp doorgezaagd. We hebben bewakers iedere vierkante centimeter van de jungle laten doorzoeken. Bij de noordelijke grens vonden ze Sanchez, buiten westen. Hij heeft een flinke hersenschudding, maar een paar minuten geleden kwam hij bij. Hij zegt dat hij haar tegenkwam in het bos en dat ze hem wist te verrassen en hem toen neer heeft geslagen. Dat moet meer dan drie uur geleden zijn. We zijn

nu de beelden van de drones aan het bekijken, maar het ziet er niet goed uit.'

Iedere zin wakkert mijn woede nog verder aan. 'Hoe heeft ze aan "iets kleins en scherp" kunnen komen? Of die handboeien open weten te maken? Diego en jij zouden haar te allen tijde in de gaten houden...'

'Dat hebben we ook gedaan.' Eduardo klinkt oprecht verbijsterd. 'Na elke maaltijd hebben we haar gefouilleerd, precies zoals je opgedragen had, en we hebben meermaals de hele badkamer gecontroleerd, de enige plek waar ze in haar eentje naartoe ging. Daar lag niets dat ze had kunnen benutten. Op de een of andere manier moet ze die spullen hebben verborgen, maar ik weet niet hoe of wanneer. Misschien heeft ze ze al een tijd, of...'

'Goed, laten we ervan uitgaan dat jullie het niet helemaal verkloot hebben.' Ik moet even diep ademhalen om de explosieve woede in me te beheersen. Het belangrijkste nu is uitzoeken wat er gebeurd is en waar de gaten in onze beveiliging zitten. Op kalmere toon ga ik verder: 'Hoe heeft ze weg kunnen komen zonder een alarm af te laten gaan of door een van de wachttorens gezien te worden? We houden elke grens van het landgoed in de gaten.'

Het blijft een tijdje stil. Dan zegt Eduardo zacht: 'Ik weet niet waarom de alarmen niet af zijn gegaan, maar het zou kunnen dat er een paar uur was waarin we niet overal een oogje op elke grens hielden.'

'Wat?' Dit keer laat mijn woede zich niet bedwingen. 'Wat bedoel je daar verdomme mee?'

'We hebben het verkloot, Kent. Maar ik zweer je dat we geen idee hadden dat iets langs de beveiligingssoftware zou kunnen komen.' De jonge bewaker ratelt alsof hij de woorden niet langer kan bedwingen. 'Het was gewoon een gezellig potje poker. Wij wisten niet dat de computer niet...'

‘Een potje poker?’ Mijn stem is nu ijszig zacht. ‘Jullie speelden poker terwijl jullie dienst hadden?’

‘Ik weet het.’ Eduardo klinkt oprecht berouwvol. ‘Het was dom en onverantwoordelijk. Esguerra vilt ons waarschijnlijk levend. We dachten alleen dat het dankzij alle technologie niet uit zou maken. Het is fijn om een paar uur uit de brandende middagzon weg te kunnen, weet je?’

Als ik door de telefoon heen Eduardo’s strot had kunnen dichtknijpen, had ik het gedaan. ‘Nee, dat weet ik niet.’ De woorden klinken bijzonder afgemeten. ‘Leg het me eens langzaam en rustig uit. Of geef me Diego zodat hij het uit kan leggen, nog beter.’

Wederom blijft het een tijdje stil. Dan hoor ik Diego zeggen: ‘Lucas, luister man... Ik weet niet wat ik moet zeggen.’ De normaal zo opgewekte bewaker klinkt heel schuldig. ‘Ik heb geen idee waarom ze specifiek die wachttoren heeft uitgezocht, maar ik zit nu naar de beelden van de drones te kijken en dat is wel precies wat ze heeft gedaan. Ze liep richting het westen, zo langs ons en toen de brug over. Het ziet eruit alsof ze precies wist wanneer ze waar moest zijn.’ Zijn stem klinkt nu een tikje ongelovig. ‘Alsof ze wist dat we afgeleid zouden zijn.’

Ik knijp met twee vingers in mijn neusbrug. *Verdomme*. Als dat waar is, berust Yulia’s ontsnapping op meer dan stom geluk.

Iemand heeft mijn gevangene informatie toegespeeld over de beveiliging. Iemand die weet hoe de schema’s van de bewaking zijn.

‘Heeft ze contact gehad met iemand?’ Eduardo of Diego als verrader zou het meest logisch zijn, maar ik ken de jonge bewakers goed en ze zijn allebei te loyaal en te slim voor een stunt als deze. ‘Heeft iemand buiten jullie twee haar gesproken?’

‘Nee. Nou ja, wij hebben niemand gezien.’ Diego’s stem

klinkt gespannen nu hij beseft waar ik aan denk. ‘Ze was wel een groot deel van de dag alleen. Er had iemand naar het huis kunnen komen op de momenten dat wij er niet waren.’

‘Precies.’ Verdomme, de verrader zou zelfs al met Yulia overlegd kunnen hebben voor ik naar Chicago vertrokken was. ‘Ik wil dat je alle dronebeelden van rond mijn huis van de afgelopen twee weken bekijkt. Al heeft er maar iemand tegen mijn hek gepist, dan wil ik het nog weten.’

‘Begrepen.’

‘Mooi. En ga Yulia zoeken. Ze kan nog niet ver zijn.’

Diego hangt op. Hij wil duidelijk graag zijn en Eduardo’s blunder goedmaken. Ik steek de telefoon met moeite weer in mijn zak.

Ze zullen haar vinden en terugbrengen.

Dat moet ik geloven, anders kan ik me vanavond nergens anders meer op concentreren.

TERWIJL IK OP EEN UPDATE VAN DIEGO WACHT, DOE IK EEN ronde met de bewakers om te zorgen dat ze allemaal de juiste posities innemen in Esguerra’s nieuwe vakantiewoning in Chicago. De villa ligt in de rijke wijk Palos Park en is goed te beveiligen, maar toch controleer ik de camera’s op blinde vlekken en neem de controleschema’s door met de bewakers. Ik doe het niet alleen omdat het mijn werk is, maar omdat ik iets nodig heb om me af te leiden van Yulia en de verstikkende woede die ik voel branden.

Ze is gevluht. Zodra ik weg was, vluchtte ze naar haar geliefde, die Misha, om wiens leven ze smeekte.

Hoewel ze me twee dagen geleden nog zei dat ze van me hield, is ze gevluht.

De woede die ik bij die gedachte ervaar, is zowel heftig als irrationeel. Ik wist niet eens of Yulia’s woorden wel voor mij

waren. Ze mompelde ze terwijl ze nog half sliep en ik heb het er niet meer met haar over kunnen hebben. Maar alleen de gedachte al dat ze verliefd op me zou kunnen zijn heeft me de avond voor mijn vertrek uit mijn slaap gehouden.

Voor het eerst voelde ik me verbonden met iets... met iemand.

Ik houd van je. Ik ben de jouwe.

Wat een smerige leugens. Mijn borst trekt samen als ik terugdenk aan Yulia's pogingen om me te manipuleren, me zo te bespelen dat ik het leven van haar geliefde zou redden. Al vanaf het eerste moment ben ik niets meer dan een werktuig voor haar geweest. In Moskou ging ze met me naar bed om informatie te vergaren en nu speelde ze de gehoorzame gevangene om haar ontsnapping te vergemakkelijken.

De tijd die we samen hebben doorgebracht, betekent niets voor Yulia – en ik ook niet.

Het trillen van mijn telefoon verstoort mijn bittere gedachten. Als ik hem pak, zie ik aan het beveiligde nummer dat de oproep van het landgoed komt.

'Ja'

'Er is een probleem.' Diego klinkt kortaf. 'Het lijkt erop dat je meisje op meerdere manieren haar ontsnapping perfect getimed heeft. Er zijn vanmiddag voorraden bezorgd bij het landgoed en de politie van Miraflores heeft de chauffeur van die wagen op een kilometer buiten de stad gevonden, te voet en zonder wagen. Blijkbaar heeft hij ten noorden van ons landgoed een knappe Amerikaanse wandelaarster opgepikt. Hij had er geen idee van dat ze iets anders was dan een verdwaalde toerist – tot ze een mes trok en hem dwong uit te stappen. Dat was iets meer dan een uur geleden.'

'Verdomme.' Als Yulia een auto heeft, wordt de kans dat ze echt aan ons ontsnapt een stuk groter. 'Doorzoek heel

Miraflores tot je die wagen gevonden hebt. Zorg dat de plaatselijke politie helpt.'

'Daar zijn we al mee bezig. Ik houd je op de hoogte.'

Ik hang op en loop terug naar het huis. Esguerra's schoonouders zijn onderweg voor hun etentje met mijn baas en zijn vrouw. Ik denk niet dat dit een goed moment is om Esguerra te storen. Maar hij moet wel weten wat er aan de hand is. Daarom open ik een e-mailbericht en stuur hem één enkele zin:

Yulia Tzakova is ontsnapt.

*Y*ulia

ZODRA IK IN MIRAFLORES BEN, STOP IK BIJ EEN TANKSTATION en vraag de pompbediende in het piepkleine winkeltje of ik de telefoon mag gebruiken. Hij begrijpt genoeg Engels om te weten wat ik wil en als ik de telefoon heb, toets ik het noodnummer in dat alle UUR-agenten in hun hoofd hebben gestampt. Met zweterige handen en een constante blik op de deur wacht ik tot de verbinding tot stand komt.

Nu moeten Diego en Eduardo mijn ontsnapping wel hebben ontdekt, dus kan het niet anders dan dat Esguerra's bewakers naar me op zoek zijn. Ik vond het heel vervelend de chauffeur van het busje te moeten bedreigen, maar ik had die wagen nodig. Het zal vast niet lang meer duren voor Esguerra's mannen weten dat ik hier ben – als ze dat niet al weten.

‘Hallo.’ Een zachte vrouwenstem begroet me in het Russisch en trekt mijn aandacht terug naar de telefoon.

‘Met Yulia Tzakova,’ zeg ik. Mijn huidige identiteit. Net als de telefoonbeambte spreek ik Russisch. ‘Ik ben in Miraflores, Colombia, en ik moet meteen Vasiliy Obenko spreken.’

‘Code?’

Ik ratel een reeks getallen af en beantwoord de vragen die de beambte stelt om mijn identiteit te verifiëren.

‘Ogenblikje,’ zegt ze. Het is even stil, dan hoor ik een klik die aangeeft dat er een nieuwe verbinding is gemaakt.

‘Yulia?’ Obenko’s stem klinkt ongeloofig. ‘Leef je nog? Het verslag van de Russen meldde dat je in de gevangenis omgekomen was. Hoe ben je...’

‘Dat verslag was gefalsificeerd. Esguerra’s mannen kwamen me ontvoeren.’ Ik spreek zacht, want de pompbediende begint me steeds argwanender te bekijken. Mijn Russisch moet hem behoorlijk verbazen: ik zei dat ik een Amerikaanse toerist was. ‘Luister, je bent in gevaar. Iedereen die iets met UUR te maken heeft, is in gevaar. Je moet verdwijnen en zorgen dat Misha verdwijnt...’

‘Heeft Esguerra je gevangen genomen?’ vraagt Obenko vol afschuw. ‘Hoe kun je dan...’

‘Geen tijd voor. Ik ben zijn landgoed ontvlucht, maar ze zijn naar me op zoek. Je moet verdwijnen, jij en je hele familie. Misha ook. Ze zullen achter jullie aangaan.’

‘Hebben ze je gebroken?’

‘Ja.’ Hoewel pure zelfhaat mijn keel dicht dreigt te knijpen, houd ik mijn stem vlak. ‘Ze weten niet waar jullie je bevinden, maar ze hebben de initialen van de organisatie en de echte naam van een van jullie voormalig agenten. Het is slechts een kwestie van tijd voor ze jullie vinden.’

‘Verdomme.’ Obenko is even stil en zegt dan: ‘Je moet

daar weg voor ze je opnieuw grijpen.' Voor ze meer informatie uit me weten te krijgen, bedoelt hij.

'Ja.' De pompbediende staat nog steeds mijn richting op te kijken en is inmiddels druk bezig een bericht op zijn telefoon in te typen. Ik moet opschieten. 'Ik heb een auto, maar ik heb hulp nodig om het land uit te komen.'

'Goed. Kun je richting Bogotá gaan? We hebben nog wat gunsten uitstaan bij de Venezolaanse overheid en zij kunnen je de grens over helpen.'

'Dat moet wel lukken.' De pompbediende heeft nu zijn telefoon neergelegd en begint in mijn richting te lopen, dus ik zeg snel: 'Ik ga nu die kant op,' en hang op.

Hij is bijna bij me en de frons op zijn voorhoofd voorspelt weinig goeds, maar ik snel de winkel uit voor hij me kan grijpen. Met een sprong zit ik achter het stuur van het busje, sla het portier dicht en start de motor. De pompbediende rent naar buiten, maar ik ben al bezig met gierende banden weg te rijden.

Eenmaal op de weg neem ik mijn situatie eens in oenschouw. De tank is nog maar voor een kwart vol en ik heb een sterk vermoeden dat de pompbediende de autoriteiten heeft ingelicht – ze hebben de auto sneller gelokaliseerd dan ik dacht.

Als ik Miraflores heelhuids uit wil komen, heb ik een andere wagen nodig.

Met bonzend hart trap ik het gaspedaal in om het oude busje op zijn staart te trappen, terwijl ik mijn blik vast op de weg houd. Eén kilometer, anderhalve kilometer, twee kilometer... Bij iedere meter neemt mijn onrust toe. Hoelang voor Esguerra's mannen te weten komen dat er een vreemde blondine bij het benzinstation was? Hoelang voor ze via satellietbeelden op zoek gaan naar het busje? Ik heb niet langer dan een halfuur.

Na nog een kilometer zie ik het eindelijk: een klein

weggetje dat naar een boerderij leidt. Met de stille hoop dat mijn voorgevoel klopt, sla ik het in en laat de grote weg achter me.

Een paar honderd meter verderop zie ik een opslagschuur. Hij bevindt zich een meter of tien rechts van me. Erachter ligt een dicht bos. Ik rijd erheen en zet de bus achter de opslag, onder de schaduw van de bomen. Met een beetje geluk wordt hij pas over een tijdje gevonden.

Nu moet ik een nieuwe vluchtauto zien te vinden.

Ik loop weg van de schuur, richting een stal met een oude, gebutste tractor ervoor. Omdat er verder niemand te zien is, spiek ik voorzichtig naar binnen.

Hebbes!

In de oude stal staat een kleine pick-up truck. Hij lijkt oud en roestig, maar de ramen zijn schoon. Hij wordt dus frequent gebruikt.

Met ingehouden adem glip ik naar binnen en sluip naar de pick-up. Het eerste wat ik doe, is op de planken aan de muur controleren of daar de sleutels liggen; sommige mensen zijn dom genoeg om hun sleutel direct naast hun auto te bewaren.

Helaas lijkt deze boer niet bijzonder dom. Nergens zijn er autosleutels te bekennen. Ach ja. Een blik in de rondte levert me een stuk steen op, dat op een opgevouwen stuk zeildoek lag. Dat gebruik ik om het raam van de wagen in de slaan. Het is een grove oplossing, maar sneller dan het slot kraken.

Tijd voor het moeilijke gedeelte.

Ik open het portier aan de chauffeurskant, klim erin en verwijder de dekplaat van de startmotor. Een blik op de wirwar aan draden doet mij me afvragen of ik me hier nog genoeg van herinner om mezelf niet te elektrocuteren of het voertuig definitief te verzieken. Tijdens mijn training is wel behandeld hoe je een auto zonder contactsleutel aan de praat krijgt, maar ik heb het nog nooit hoeven doen tijdens een

missie en ik heb dan ook geen idee of het gaat lukken. Iedere auto is anders; er is geen universeel kleursysteem voor de draden en oudere auto's zoals deze pick-up zijn helemaal lastig. Als er een andere optie was, had ik het er niet op gewaagd, maar nu kan ik niet anders.

Daar gaan we dan. Na een keer adem te hebben gehaald begin ik verschillende combinaties draden te proberen. Bij de derde poging komt de motor sputterend tot leven.

Opgelucht laat ik mijn adem ontsnappen, sluit het portier en rijd de oude schuur uit richting de autoweg.

Met een beetje geluk duurt het nog een tijdje voor de eigenaar ontdekt dat hij weg is en hoef ik pas in een volgend stadje een nieuwe auto te zoeken.

TIJDENS HET RIJDEN MOET IK AAN LUCAS DENKEN. HEBBEN DE bewakers hem al over mijn ontsnapping verteld? Is hij boos? Voelt hij zich verraden door mijn vertrek?

Ik houd van je. Ik ben de jouwe. Zelfs nu nog beginnen mijn wangen te gloeien bij de gedachte aan die woorden, gemompeld in een droom die misschien geen droom was. Pas die nacht realiseerde ik me mijn gevoelens, besepte ik in welke mate ik me aan mijn cipier had gehecht. Er was zoveel mis tussen ons, zoveel angst en wantrouwen, dat ik dit vreemde verlangen naar hem een hele tijd niet kon begrijpen.

Het was moeilijk om betekenis te geven aan iets dat zo irrationeel en zinloos was.

Ik zal je missen. Dat zei Lucas tegen me toen hij me de volgende ochtend op zijn schoot trok. Het had me de grootste moeite gekost niet in tranen uit te barsten. Had hij geweten wat hij me aandeed met die verwarrende, lieve woorden? Behoorde die ongebruikelijke uiting van tederheid tot zijn duivelse wraak? Was het niet meer dan een nog

sadistischere manier om me te vernietigen zonder me fysiek maar een blauwe plek te bezorgen?

Als de weg voor me wazig wordt, besef ik dat de tranen die ik die dag inhield nu over mijn gezicht rollen, de pijn aangescherpt door de adrenaline na mijn ontsnapping. Ik wil niet terugdenken aan hoe Lucas me brak, hoe hij beloofde me te beschermen en in plaats daarvan mijn hart vertrapte, maar ik kan er niets aan doen. De herinneringen spelen zich als een film voor mijn ogen af en ik kan hem niet stilzetten. Iets aan Lucas' gedrag die laatste dag zit me dwars. Er klopt iets niet, iets dat ik wel merkte maar niet helemaal verwerkt heb.

'Smeek verdomme niet voor hem,' snauwde Lucas toen ik hem smeekte mijn broertje te sparen. 'Ik beslis wie blijft leven, niet jij.'

En hij zei nog meer. Kwetsende dingen. Maar toen hij me die nacht nam, was er geen woede in zijn aanrakingen te bekennen. Lust wel. Waanzinnige bezitsdrang, zeker. Maar geen woede – in elk geval niet het soort woede dat ik zou verwachten van een man die me zozeer haat dat hij mijn enige familielid laat ombrengen. En dan was er de volgende ochtend nog zijn uitspraak dat hij me zou missen. Het klopte gewoon niet.

Het klopte allemaal van geen kanten – maar misschien is dat precies wat Lucas wil.

Misschien was hij nog niet klaar met zijn psychologische spelletjes.

De verwarring brengt mijn hoofd aan het bonzen en ik veeg de tranen van mijn gezicht, waarna ik mijn handen steviger om het stuurwiel sluit. Het doet er niet langer toe wat Lucas met me van plan was. Ik ben ontsnapt en ik kan niet steeds terugkijken.

Ik moet doorgaan.

*L*ucas

DE BONZENDE HOOFDPIJN WAAR IK VRIJDAGOCHTEND MEE WAKKER WORDT, maakt me alleen nog maar kwader. Ik heb nauwelijks een oog dichtgedaan vanwege Diego en Eduardo's uurlijkse updates over de zoektocht naar Yulia. Pas na twee koppen koffie begin ik me weer een beetje mens te voelen.

Als ik de keuken uit wil lopen, komt Rosa net binnen, gekleed in een spijkerbroek in plaats van haar gebruikelijke conservatieve dienstmeisjesuniform.

'O, hoi, Lucas,' zegt ze. 'Ik was net naar je op zoek.'

'O?' Ik probeer het meisje niet al te kwaad aan te kijken. Nog steeds voel ik me lullig dat ik haar kalverliefde de kop in heb gedrukt. Het is niet Rosa's schuld dat mijn gevangene ontsnapt is en ik wil mijn rothumeur dan ook niet op haar botvieren.

‘Señor Esguerra zei dat ik vandaag de stad mocht verkennen als ik een bewaker mee zou nemen,’ zeg Rosa. Haar blik is voorzichtig. Waarschijnlijk heeft ze mijn woede gevoeld, hoewel ik probeer relaxed over te komen. ‘Kun je iemand missen?’

Ik denk er even over na. Eigenlijk is het antwoord nee. Ik wil geen bewakers weghalen rond het huis van Nora’s ouders en Esguerra liet me een kwartier geleden weten dat hij met Nora naar een park gaat, waardoor hij minstens tien man daar in positie wil hebben.

‘Ik ga vandaag zelf naar Chicago,’ zeg ik dan. ‘Ik heb een afspraak. Je kunt met mij mee, als je het niet erg vindt om even te wachten? Daarna breng ik je naar waar je maar wilt en tegen de lunch heb ik wel iemand vrij om mij te vervangen, mits je zo lang in de stad wilt blijven.’

‘O, ik...’ Rosa’s gebruinde huid kleurt, hoewel haar ogen beginnen te stralen. ‘Vind je dat echt niet erg? Het hoeft niet vandaag als...’

‘Het is prima.’ Ik weet nog dat ze woensdag zei dat ze nog nooit eerder in de VS geweest was. ‘Je wilt vast de stad graag zien en ik vind het niet erg.’

Misschien kan haar gezelschap me afleiden van Yulia en het feit dat mijn gevangene nog altijd op de vlucht is.

ROSA KLETST AAN EEN STUK DOOR TERWIJL WE DOOR CHICAGO rijden en vertelt me alle weetjes over de stad die ze online heeft opgedaan.

‘Wist je ook dat het de Winderige Stad heet omdat de politici echte windbuilen waren?’ vraagt ze als ik op West Adams Street in de binnenstad de ondergrondse parkeergarage van een groot gebouw vol glas en metaal

binnenrijd. 'Die bijnaam heeft niets te maken met de wind vanaf het meer. Bizar, toch?'

'Ja, gaaf zeg,' zeg ik halfhartig, intussen op mijn telefoon kijkend als ik uit de auto stap. Tot mijn teleurstelling is er geen nieuws van Diego. Ik stop de telefoon weg, loop rond de wagen en open het portier voor Rosa.

'Kom,' zeg ik. 'Ik ben al vijf minuten te laat.'

Rosa snelt achter me aan als ik op weg ga naar de lift. Ze moet twee stappen zetten voor elke pas die ik neem en ik kan niet anders dan haar energieke tempo vergelijken met Yulia's lange benen en elegante tred. Deze meid is niet zo klein en slank als Esguerra's vrouw, maar toch vind ik haar klein, vooral omdat ik nu gewend ben aan Yulia's modellenlengte.

Denk verdomme niet steeds aan haar. Mijn handen ballen zich in mijn zakken tot vuisten als ik op de lift sta te wachten, slechts met een half oor naar Rosa luisterend, die over de Magnificent Mile staat te kletsen. Die spionne is als een splinter onder mijn huid. Wat ik ook doe, ik kan haar niet uit mijn gedachten zetten. Dwangmatig kijk ik nog een keer op mijn telefoon.

Nog steeds niets.

'Wat heb je voor afspraak?' Rosa staat me verwachtingsvol aan te kijken. 'Iets voor Señor Esguerra?'

'Nee,' zeg ik terwijl ik de telefoon weer in mijn zak laat glijden. 'Voor mezelf.'

'O.' Mijn korte antwoord lijkt haar te ontmoedigen en met een zucht herinner ik mezelf eraan dat ik mijn frustraties niet op haar moet botvieren. Zij heeft niets te maken met Yulia of deze klotesituatie.

'Ik heb een afspraak met mijn portfoliomanager,' zeg ik als de liftdeuren opengaan. 'Ik wil even bijpraten over mijn investeringen.'

'O, ik begrijp het.' Rosa grijnst als we de lift in stappen. 'Net zoals Señor Esguerra heb je investeringen.'

‘Ja.’ Ik druk op de knop die ons naar de bovenste verdieping moet brengen. ‘Zijn portfoliomanager is ook de mijne.’

De lift, een en al strak staal en gepolijste oppervlakken, zoekt omhoog en in minder dan een minuut stappen we een al even strakke en moderne receptie binnen.

Voor een zesentwintigjarige uit een achterbuurt heeft Jared Winters een goed leven voor zichzelf opgebouwd.

Zijn receptioniste, een slanke Japanse vrouw wier leeftijd ik niet kan inschatten, staat op als we binnenlopen.

‘Mr. Kent,’ zegt ze met een beleefde glimlach. ‘Gaat u alstublieft zitten. Mr. Winters komt zo bij u. Mag ik u en uw vriendin iets te drinken aanbieden?’

‘Ik hoef niets, bedankt.’ Ik werp een blik op Rosa. ‘Wil jij iets?’

‘Eh... nee, bedankt.’ Ze staat naar het raam te staren, dat van plafond tot vloer uitzicht op de stad biedt. ‘Ik hoef ook niets.’

Voor ik in een van de luxueuze stoelen bij het raam kan gaan zitten, komt een donkerharige man het kantoor uit en loopt op me af.

‘Sorry dat ik je liet wachten,’ zegt Winters, terwijl hij zijn hand uitsteekt om de mijne te schudden. Zijn groene ogen glinsteren koeltjes achter zijn montuurloze brillenglazen. ‘Ik moest nog even een telefoontje afronden.’

‘Geen zorgen. We zijn zelf ook een beetje laat.’

Als hij glimlacht, zie ik zijn blik naar Rosa glijden, die nog altijd als betoverd door het raam staat te staren.

‘Je vriendin, neem ik aan?’ zegt Winters zacht en ik knipper verrast door de persoonlijke natuur van de vraag.

‘Nee,’ zeg ik terwijl ik achter hem aan naar het kantoor loop. ‘Mijn opdracht voor de komende paar uur, zou ik zeggen.’

GECLAIMD

'Juist.' Meer zegt Winters niet, maar als we zijn kantoor binnenstappen, zie ik hem nog een keer naar Rosa kijken alsof hij zijn blik maar met moeite van haar af kan houden.

Y^{ulia}

‘YULIA TZAKOVA?’

Met bonzend hart draai ik me om, terwijl mijn hand al in een automatisch gebaar richting het mes gaat dat ik tussen mijn broekband heb gestoken.

Voor me staat een donkerharige man. Hij ziet er heel gewoontjes uit; zelfs zijn zonnebril en pet zijn onopvallend. Alles aan hem doet vermoeden dat hij gewoon een bezoeker is van de drukke markt in Villavivencio, maar dat is hij niet.

Hij is Obenko’s Venezolaanse contact.

‘Ja,’ zeg ik, mijn hand nog steeds op het mes. ‘Ben jij Contreras?’

Hij knikt. ‘Volg mij,’ zegt hij in Russisch met een Spaans accent.

Ik haal mijn hand van het mes en volg de man door de menigte heen. Net als hij draag ik een pet en een zonnebril –

die ik heb gestolen in een ander benzinstation op weg hierheen – en toch heb ik het gevoel dat iemand ieder moment naar me kan wijzen en roepen: ‘Dat is ze. Dat is de spion waar Esguerra’s mensen naar op zoek zijn.’

Maar tot mijn opluchting besteedt niemand aandacht aan me. Naast de pet en zonnebril heb ik ook een wijdvallend T-shirt en een ruimvallende spijkerbroek meegenomen bij dat benzinstation. Dankzij de vormeloze kleren en met mijn haar weggestopt onder de pet zie ik er eerder uit als een tienerjongen dan een jonge vrouw.

Contreras gaat me voor naar een onopvallend blauw busje, dat op de hoek van de straat geparkeerd staat. ‘Waar is de auto waarmee je hier bent gekomen?’ vraagt hij terwijl ik achterin klim.

‘Ik heb hem zo’n tien straten verderop laten staan, zoals Obenko me opdroeg,’ antwoord ik. Sinds ons eerste contact in Miraflores heb ik mijn baas nog twee keer gesproken. Hij gaf me de locatie door van deze afspraak en heeft me ook verteld hoe het verder gaat. ‘Volgens mij ben ik niet gevolgd.’

‘Misschien niet, maar we hebben nog maar een paar uur om je het land uit te krijgen,’ legt Contreras uit terwijl hij de motor start. ‘Esguerra breidt zijn zoektocht uit. Ze hebben je foto doorgestuurd naar alle grensposten.’

‘Hoe wil je me dan de grens over smokkelen?’

‘Achterin staat een krat,’ zegt Contreras terwijl hij rustig invoegt. ‘Een van de douanebeambten is me nog een gunst schuldig. Met een beetje geluk is dat voldoende.’

Ik knik. De koele lucht uit de airconditioning streelt mijn bezwete gezicht. De hele nacht heb ik doorgereden, met alleen een stop om een andere auto en de kleren te stelen. Ik ben uitgeput. Al vanaf het moment dat ik onderweg was, ben ik constant alert geweest op het geluid van rotorbladen en het geloei van sirenes. Het feit dat ik zo ver ben gekomen

zonder dat er iets is voorgevallen, mag een wonder heten. Ieder moment kan mijn geluk op zijn.

Maar zelfs die angst houdt de uitputting niet langer op afstand. Terwijl Contreras' busje over de snelweg zoekt richting het noordoosten, voel ik mijn ogen dichtzakken en besluit ik de slaap niet opzij te duwen.

Als ik nu even mijn ogen sluit, ben ik straks klaar voor wat me nog te wachten staat.

'WAKKER WORDEN, YULIA.'

Contreras' stem is zacht maar urgent en wekt me uit een droom waarin ik met Lucas een film zit te kijken. Mijn ogen vliegen open. Snel neem ik de situatie in me op.

De avond valt en we staan in de file.

'Waar zijn we? Wat is er aan de hand?'

'Wegversperring,' zegt Contreras geërgerd. 'Ze controleren alle auto's. Je moet nu die krat in.'

'Je douanebeambte is niet...'

'Nee, het is nog 35 kilometer tot de Venezolaanse grens. Ik heb geen idee waarom er een wegversperring is, maar het is geen goed teken.'

O, *nee*. Ik maak mijn gordel los en kruip via het kleine raampje in de achterbak van het busje. Zoals Contreras al zei, staat er inderdaad een krat op me te wachten. Maar daar past maximaal een kind in, geen vrouw van mijn lengte.

Aan de andere kant laten ze in goochelshows ook mensen in opschijnlijk veel te kleine kisten passen. Zo doen ze ook vaak die truc waarbij iemand in tweeën wordt gezaagd: het ene flexibele meisje is het bovenlichaam en het tweede is de benen.

Ik ben niet zo flexibel als de gemiddelde goochelaarsassistente, maar wel een stuk gedrevenner.

Daarom open ik de krat, ga op mijn rug liggen en probeer mijn benen zo te vouwen dat ik het deksel kan sluiten. Na een aantal frustrerende minuten moet ik toegeven dat het onmogelijk lijkt: mijn knieën komen minstens vijf centimeter boven de rand uit. Waarom heeft Contreras zo'n kleine krat meegenomen? Een paar centimeter hoger en ik had er zo ingepast.

Het busje begint te rijden. We komen steeds dichterbij de controle. Ieder moment kunnen de deuren van het busje opengaan en dan word ik ontdekt.

Ik moet verdomme die krat in.

Met opeengeklemd kaken draai ik me half om en probeer mijn knieën in de beperkte ruimte tussen mijn borst en de zijkant van de krat te passen. Dat lukt niet, dus haal ik diep adem en probeer het nogmaals. Ik negeer de pijn in mijn knieschijf als ik met mijn ene knie hard tegen de metalen rand sla. Al worstelend hoor ik stemmen die in het Spaans iets roepen. Het busje stopt opnieuw.

We zijn bij de controle.

Paniekerig grijp ik het deksel van de krat en trek hem met bevende handen over me heen.

Voetstappen, gevolgd door stemmen bij de achterkant van het busje.

Ze gaan de deuren openen.

Met bonzend hart pers ik mezelf samen tot een onmogelijk klein balletje. Mijn knieën pletten mijn borsten. Ondanks de adrenaline doet mijn lichaam overal pijn in deze onnatuurlijke houding.

Op het moment dat het deksel de krat raakt, hoor ik de deuren van het busje opengaan.

*L*ucas

MIJN AFSpraak met WINTERS NEEMT SLECHTS EEN UURTJE IN BESLAG. We nemen de huidige status van mijn investeringen door en bespreken hoe het verder gaat nu de markt momenteel zo opgeblazen is. In de tijd dat Jared Winters mijn portfolio in beheer heeft gehad, is hij erin geslaagd het bedrag te verdriedubbelen tot twaalf miljoen. Ik maak me dus niet bepaald zorgen als hij aangeeft het grootste deel van mijn aandelen om te zetten in liquide en daarbij mijn aandelen in een populair techbedrijf à la baisse wil verkopen.

‘De CEO staat op het punt een serieuze aanklacht aan zijn broek te krijgen,’ legt Winters uit. Ik neem niet de moeite me af te vragen hoe hij dat weet. Handelen met voorkennis mag dan als een misdaad beschouwd worden, onze contacten bij de SER zorgen er wel voor dat Winters’ fonds niet onder de aandacht komt.

‘Hoeveel ga je eruit halen?’ vraag ik.

‘Zeven miljoen,’ antwoordt Winters. ‘Het wordt een nare aangelegenheid.’

‘Goed,’ zeg ik. ‘Ga je gang.’

Zeven miljoen is een aanzienlijk bedrag, maar als de aandelen echt zo gaan kelderen als Winters denkt, kan hij het bedrag over een tijd wederom verdrievoudigen.

We bespreken nog een paar aankomende verkopen en aankopen en dan brengt Winters me terug naar de receptie, waar Rosa een tijdschrift zit te lezen.

‘Klaar om te gaan?’ Ze knikt.

Ze staat op, legt het tijdschrift op de koffietafel en kijkt Winters en mij stralend aan. ‘Absoluut.’

‘Nogmaals bedankt,’ zeg ik tegen Winters. Ik draai me om zodat ik hem de hand kan schudden, maar hij kijkt me niet aan.

Zijn groene ogen zijn op Rosa gericht en nemen het meisje zeer aandachtig op.

‘Winters?’ dring ik geamuseerd aan.

Hij maakt met moeite zijn blik van haar los. ‘O, ja. Het was me een genoegen,’ mompelt hij terwijl hij me de hand schudt. Voor ik nog iets kan zeggen, loopt hij terug naar zijn kantoor en laat de deur achter zich dichtvallen.

ZOALS BELOOFD NEEM IK ROSA MEE NAAR MAGNIFICENT MILE – ook wel bekend als Michigan Avenue – om te gaan winkelen. Terwijl zij in een winkel een aantal jurken staat te passen, ga ik op een fauteuil in de wachtkamer zitten en open mijn e-mailprogramma. Dit keer is er een korte e-mail van Diego:

Gestolen pick-up gevonden bij een benzinstation in de buurt

van Granada. Geen andere gestolen auto's gevonden. Zoals geïnstrueerd zijn er wegblokkades opgericht op alle grote wegen.

Ik leg de telefoon weg. Frustratie en woede knijpen mijn maag samen. Ze hebben Yulia nog steeds niet gevonden en inmiddels zou ze allang de grens over kunnen zijn. Ongetwijfeld heeft ze contact opgenomen met haar organisatie en die zouden haar, afhankelijk van hun mogelijkheden, zeker al het land uitgesmokkeld kunnen hebben.

Ze zou zelfs al in het vliegtuig kunnen zitten, op weg naar haar geliefde!

'Wat vind je hiervan?' Ik kijk op en zie dat Rosa, gekleed in een korte, nauwsluitende gele jurk de paskamer uit is gekomen.

'Leuk,' zeg ik automatisch. 'Die moet je nemen.' Objectief weet ik dat het donkerharige meisje er goed uitziet in die jurk, maar ik kan alleen maar denken aan het feit dat Yulia nu op weg is naar die Misha... naar de man van wie ze echt houdt.

'Oké.' Rosa lacht breed. 'Dat zal ik doen.'

Ze snelt de paskamer weer in en ik pak mijn telefoon om de hackers die bezig zijn met UUR een e-mail te sturen.

Zelfs als Yulia het land uit heeft weten te komen, zal ze niet lang op vrije voeten blijven.

Hoe dan ook zal ik haar vinden, en dan zal ze nooit meer ontsnappen.

Y^{ulia}

‘SORRY DAARVOOR,’ ZEGT CONTRERAS ALS HIJ HET DEKSEL VAN mijn krat trekt. ‘Ik verwachtte niet dat je zo lang zou zijn. Gelukkig wist je jezelf erin te passen.’

Kreunend laat ik mezelf eruit trekken. Mijn spieren zijn totaal verkrampd na een uur in die kleine krat. Mijn knieën voelen bont en blauw aan en mijn ruggengraat bonst na al die tijd tegen een kant van de krat geperst te zijn. Maar ik leef nog en ik ben in Venezuela, dus het was het allemaal waard.

‘Dat geeft niet,’ zeg ik, voorzichtig mijn hoofd ronddraaiend. Mijn nek is pijnlijk stijf, maar dat verhelpt een goede massage wel. ‘We hebben de politie en de douane gefopt. Ze wilden er niet eens in kijken.’

Contreras knikt. ‘Daarom had ik die ook gekocht. Hij lijkt

te klein om een persoon te kunnen bevatten, maar als je maar graag genoeg wilt...' Hij haalt zijn schouders op.

'Ja.' Opnieuw draai ik met mijn hoofd, waarna ik me uitrek om mijn spieren weer aan de gang te krijgen. 'Wat nu?'

'Nu gaan we naar het vliegtuig. Obenko heeft alles geregeld. Morgen om deze tijd ben je als het goed is veilig en wel in Kiev.'

DE KORTE RIT NAAR HET MINIEME VLEGVELDJE DUURT MINDER DAN EEN UUR; dan stoppen we voor een ouderwets-uitziende jet.

'Daar zijn we dan,' zegt Contreras. 'Jouw mensen nemen het vanaf nu over.'

'Bedankt,' zeg ik. Hij geeft me een knikje als ik het portier open.

'Succes,' zegt hij in zijn Spaans-klinkende Russisch. Ik werp hem een glimlach toe voor uit de bus spring en naar het vliegtuig hol.

Als ik het trapje beklim, stapt een man van middelbare leeftijd uit de deuropening en blokkeert me de weg. 'Code?' vraagt hij met zijn ene hand op het wapen op zijn heup.

Met een nauwlettende blik op het wapen geef ik hem mijn identificatienummer. Technisch gezien zou mij elimineren hetzelfde opleveren als me nu naar Rusland brengen, weg van Esguerra: Ik zou geen UUR-geheimen meer kunnen prijsgeven. Eigenlijk zou dat zelfs de betere oplossing zijn...

Maar voor ik daar te diep over na kan denken, laat de man zijn wapen los en stapt opzij om me het vliegtuig in te laten.

'Welkom, Yulia Borisovna,' zegt hij, mijn echte achternaam gebruikend. 'We zijn blij dat je het gered hebt.'

*L*ucas

TEGEN ZATERDAGOCHTEND BEN IK ERVAN OVERTUIGD DAT YULIA TERUG IS IN OEKRAÏNE. Diego en Eduardo hebben haar spoor gevolgd tot in Venezuela, maar daar hield het op.

‘Volgens mij is ze het land uit,’ zegt Diego als ik hem bel voor meer informatie. ‘Een privévliegtuig onder een lege vennootschap heeft een vluchtplan ingediend voor Mexico, maar het is nergens in dat land geland. Dat moeten haar mensen zijn geweest en als dat inderdaad zo is, is ze weg.’

‘Dat weet je niet zeker. Blijf zoeken,’ zeg ik, hoewel ik weet dat hij waarschijnlijk gelijk heeft.

Yulia heeft weten te ontsnappen en als ik haar opnieuw wil vinden, zal ik het net wijder moeten uitgooien en beroep doen op onze internationale contacten.

Even overweeg ik Esguerra alles te vertellen, maar dan besluit ik dat uit te stellen tot zondag. Vandaag is de

twintigste verjaardag van zijn vrouw en hij wil niet lastiggevalen worden. Het enige waar mijn baas iets om geeft, is Nora geven wat ze wil – waaronder een avondje in een populaire nachtclub in de binnenstad van Chicago.

‘Je weet dat het een nachtmerrie wordt om die tent goed te bewaken, hè?’ vertel ik hem als hij er tijdens de lunch over begint. ‘Er zijn te veel mensen. En op zaterdagavond...’

‘Ja, dat weet ik,’ zegt Esguerra. ‘Maar dit is wat Nora wil, dus laten we iets bedenken om het mogelijk te maken.’

In de twee uur die volgen, nemen we de lay-out van de nachtclub door en beslissen we waar we alle bewakers zullen plaatsen. Het is onwaarschijnlijk dat Esguerra’s vijanden hiervan zullen horen, omdat het zo’n impulsief besluit is, maar toch besluiten we sluipschutters in de gebouwen in de buurt te plaatsen en de andere bewakers zich binnen een straat van de nachtclub te laten ophouden. Mijn rol is in de auto blijven en de ingang van de nachtclub in de gaten houden voor het geval de mogelijke dreiging van die kant komt. Daarnaast bedenken we een plan om het restaurant te beveiligen waar Esguerra zijn vrouw voor het avondje uit mee naartoe neemt.

‘O, ja, bijna vergeten,’ zegt Esguerra als we bijna klaar zijn. ‘Nora wil graag dat Rosa mee gaat stappen. Wil je haar door een van de bewakers laten brengen?’

‘Ja, dat is goed,’ zeg ik na er even over nagedacht te hebben. ‘Thomas brengt het meisje wel naar de club voor hij zijn positie aan het einde van de straat inneemt.’

‘Dat is prima.’ Esguerra staat op. ‘Ik zie je vanavond.’

Hij loopt de kamer uit en ik ga naar buiten om de bewakers hun taak voor die avond uit te leggen.

DAARNA BRENG IK NORA EN HEM NAAR DE NACHTCLUB. Rosa staat al op ons te wachten, gekleed in de gele jurk die ze tijdens ons rondje winkelen gekocht heeft. Zodra Nora uit de auto stapt, holt Rosa naar haar toe. De twee vrouwen lopen druk kletsend de nachtclub in. Esguerra volgt hen met een licht geamuseerde uitdrukking op zijn gezicht en ik blijf in de auto zitten. Tijd om me voor te bereiden op een lange, saaie avond.

Na ongeveer een uur eet ik een broodje en kijk mijn e-mail door. Tot mijn opluchting hebben de hackers me een update gestuurd.

Eindelijk de firewalls van de Oekraïense overheid doorbroken en wat bestanden ontcijferd. UUR staat voor Ukrainskoye Upravleniye Razvedki, wat ruwweg 'Oekraïens Inlichtingenbureau' betekent. Het is een onofficiële spionageorganisatie die is opgericht als tegenhanger van de officiële Oekraïense veiligheidsdienst, die corrupt is en hechte banden met Rusland heeft. We zijn bezig met het ontcijferen van een bericht dat de identiteit van twee UUR-leden zou kunnen prijsgeven, evenals een locatie in Kiev.

Met een grimmige glimlach schrijf ik een antwoord en leg de telefoon weg. Het is slechts een kwestie van tijd voor we Yulia's organisatie met de grond gelijk maken. En zodra we dat gedaan hebben, zal ze nergens meer heen kunnen. Dan is er niemand meer om haar te helpen.

Geen geliefde om naar te vluchten.

Mijn kaken verstrakken als een heftige jaloezie door me heen raast. Nu al zou Yulia bij die Misha van haar kunnen zijn. Hij zou haar op dit moment in zijn armen kunnen houden.

Hij zou haar zelfs in zijn bed kunnen hebben.

Bij die gedachte welt een razende woede in me op. Als ik die man nu hier had, zou ik hem met mijn blote handen voor Yulia's ogen vermoorden. Dat zou haar straf zijn voor dit laatste verraad.

Een zoemend getril onderbreekt mijn wraakzuchtige gedachten. Als ik Esguerra's bericht lees, verandert mijn bloed in ijs.

Nora en Rosa aangevallen, staat er. Rosa meegenomen. Ik ga achter haar aan. Roep de anderen.

Y^{ulia}

DE BEKENDE GEUREN VAN UITLAATGASSEN EN SERINGEN vullen mijn neusgaten als de wagen zich door de drukke straten van Kiev weeft. De man die door Obenko gestuurd is om me op het vliegveld op te halen ken ik niet. Hij zegt weinig, waardoor ik de tijd krijg de stad in me op te nemen waar ik vijf jaar lang gewoond en getraind heb.

‘Gaan we niet naar het Instituut?’ vraag ik als de chauffeur een onbekende weg inslaat.

‘Nee,’ antwoordt de man. ‘Ik breng je naar een veilige locatie.’

‘Is Obenko daar?’

De chauffeur knikt. ‘Hij wacht daar op je.’

‘Mooi.’ Ik haal diep adem. Ik zou opgelucht moeten zijn, maar in plaats daarvan ben ik gespannen en onrustig. En dat komt alleen doordat ik een blunder heb begaan en de

organisatie heb verraden. Obenko is niet vriendelijk voor agenten die fouten maken, maar het feit dat hij me uit Colombia heeft laten halen in plaats van me meteen te laten ombrengen, stelt me wel wat gerust.

De voornaamste bron van mijn onrust is het lege gevoel in me, een pijn die ieder uur zonder Lucas toe lijkt te nemen. Het voelt alsof ik aan het afkicken ben. Maar dat zou Lucas mijn drug maken en dat weiger ik te accepteren.

Wat ik ook begon te voelen voor mijn cipier, het verdwijnt wel. Dat moet wel. Een alternatief is er niet.

Het is voorbij tussen Lucas en mij.

‘We zijn er,’ zegt de chauffeur. Hij is gestopt voor een nietszeggend appartementengebouw van vier verdiepingen. Het ziet eruit als ieder ander gebouw in deze buurt: oud en aftands, bedekt met gelige pleister uit het Sovjettijdperk. De geur van seringen is hier sterker en komt uit het park aan de overkant van de straat. Normaal gesproken zou ik genieten van deze geur, die ik met de lente associeer, maar vandaag doet hij me alleen maar denken aan de jungle die ik achter me heb gelaten... en aan de man die me daar gevangen hield.

De chauffeur laat de auto langs de stoeprand staan en leidt me naar binnen. Er is geen lift en de trap is even aftands als de buitenkant van het gebouw. Als we langs een deur op de eerste verdieping komen, hoor ik luide stemmen en ruik ik een vleugje urine en braaksel.

‘Wie wonen er op de eerste verdieping?’ vraag ik als we voor een appartement op de tweede verdieping blijven staan. ‘Burgers?’

‘Ja.’ De chauffeur klopt op de deur. ‘Ze hebben het te druk met zuipen om op ons te letten.’

Ik krijg de kans niet om meer vragen te stellen. De deur zwaait open en onthult een donkerharige man. Een frons siert zijn brede voorhoofd en lijntjes geven spanning weer rond zijn smalle mond.

‘Kom binnen, Yulia,’ zegt Vasiliy Obenko, en hij stapt opzij om me de ruimte te geven. ‘We hebben veel te bespreken.’

IN DE TWEE UUR DIE VOLGEN, ONDERGA IK EEN ONDERVRAGING die even zwaar en grondig is als die in de Russische gevangenis. Naast Obenko zijn er nog twee hooggeplaatste UUR-agenten, Sokov en Mateyenko. Net als mijn baas zijn ze in de veertig. Hun afgetrainde lichamen zijn door tientallen jaren training tot dodelijke wapens omgevormd. Gedrieën zitten ze tegenover me aan de keukentafel en stellen me om de beurt vragen. Ze willen alles weten, van de details van mijn ontsnapping tot welke informatie ik precies aan Lucas heb vrijgegeven.

‘Ik begrijp nog steeds niet hoe hij je heeft kunnen breken,’ zegt Obenko als ik het hele verhaal verteld heb. ‘Hoe wist hij van dat incident met Kirill?’

Mijn gezicht begint te gloeien van schaamte. ‘Dat kwam hij te weten toen ik een nachtmerrie had.’ En omdat ik hem daarna in vertrouwen nam, maar dat zeg ik er niet bij. Ik wil niet dat mijn baas weet dat hij gelijk had wat mij betreft. Toen het er echt op aankwam, had ik mijn emoties niet onder controle.

‘En in deze nachtmerrie... had je het over je trainer?’ Sokovs strenge uitdrukking maakt me duidelijk dat hij aan mijn verhaal twijfelt. ‘Praat je altijd in je slaap, Yulia Borisovna?’

‘Nee, maar dit waren dan ook geen gewone omstandigheden.’ Ik probeer niet verdedigend te klinken. ‘Ik werd gevangen gehouden en kwam in situaties terecht die triggers vormden. Niet alleen voor mij, maar voor iedere vrouw die zoiets ondergaan had.’

‘Wat voor situaties precies?’ Mateyenko onderbreekt me. ‘Je ziet er niet bepaald mishandeld uit.’

Ik verbijt een boos antwoord. ‘Ik ben niet fysiek gemarteld of uitgehongerd, dat zei ik al,’ is mijn kalme reactie. ‘Kents ondervragingsmethoden zijn psychologisch van aard. En ja, dat kwam voornamelijk doordat hij me aantrekkelijk vond. Vandaar ook de triggers.’

De twee agenten wisselen een blik uit en Obenko frons. ‘Dus hij verkrachtte je en dat lokte je nachtmerries uit?’

‘Hij...’ Mijn keel knijpt dicht als ik aan mijn lichaams hulpeloze reactie op Lucas denk. ‘Die hele situatie. Ik kon er niet goed mee omgaan.’

De agenten wisselen weer een blik uit, dan zegt Mateyenko: ‘Vertel ons meer over de vrouw die je hielp ontsnappen. Hoe heette ze ook alweer?’

Met ieder beetje geduld dat ik bezit verhaal ik mijn ontmoetingen met Rosa voor de derde keer. Daarna vraagt Sokov me nog een keer om minuut voor minuut mijn ontsnapping te vertellen. Mateyenko ondervraagt me vervolgens over de beveiliging van Esguerra’s landgoed.

‘Kijk,’ zeg ik na nog een uur eindeloos doorvragen, ‘ik heb jullie alles verteld wat ik weet. Wat jullie ook van me mogen denken, de organisatie wordt echt bedreigd. Esguerra heeft hele terroristennetwerken weggevaagd en nu zit hij achter ons aan. Als jullie op onverwachte gebeurtenissen voorbereid zijn, is dit het moment om daar iets mee te doen. Breng jullie zelf en jullie families in veiligheid.’

Obenko neemt me even indringend op en knikt dan. ‘We zijn klaar voor vandaag,’ zegt hij als hij zich tot de twee agenten wendt. ‘Yulia is uitgeput van haar lange reis. Morgen gaan we verder.’

De twee mannen gaan weg en ik laat me onderuit in mijn stoel zakken. Vanbinnen voel ik me nog leger dan eerst.

*L*ucas

ZODRA IK ESGUERRA'S BERICHT GELEZEN HEB, ROEP IK DE bewakers op en stuur de helft naar de club. Geen van hen had ook maar iets van verdachte activiteiten opgemerkt, wat inhoudt dat de dreiging, welke vorm die ook aangenomen heeft, van binnenuit is gekomen – niet van buitenaf, zoals we verwachtten. Ik sta op het punt zelf ook naar binnen te gaan als ik een tweede berichtje van Esguerra ontvang:

Rosa gevonden. Volg de witte SUV.

Meteen geef ik aan de bewakers door de witte SUV te volgen. Nog een bericht:

Rijd de wagen voor in de steeg achter.

Ik start de motor van de wagen en race de hoek om, bijna een paar voetgangers scheppend. De steeg achter de club is donker en stinkt naar een combinatie van vuilnis en urine,

maar dat dringt nauwelijks tot me door. Ik stap de auto uit en wacht, mijn hand op het wapen aan mijn broekband. Een paar seconden later laten mijn mannen me weten dat ze de witte SUV gevonden hebben en hem nu volgen. Ik sta op het punt om verdere instructies te geven als de achterdeur van de nachtclub openzwaait en Nora naar buiten komt, met haar armen om Rosa heen. Esguerra volgt hen. Zijn gezicht is vertrokken van woede. En als het licht uit de auto het groepje belicht, besef ik de reden daarvoor.

Beide vrouwen beven en tranen rollen over hun bleke gezichten. Maar als ik Rosa goed in me opneem, stijgt mijn bloeddruk helemaal. Haar knalgele jurk is gescheurd en bevlekt met bloed. Eén kant van haar gezicht is helemaal opgezwollen.

Het meisje is duidelijk gewelddadig aangerand, net als Yulia, zeven jaar geleden.

Ik krijg een rode waas voor ogen. Hoewel ik me er bewust van ben dat mijn reactie overdreven is – ik ken Rosa nauwelijks – kan ik er niets tegen beginnen. Wat ik voor me zie, is een slanke vijftienjarige, haar lichaam beschadigd en bloedend. De schaamte en misère op Rosa's gezicht doen me denken aan Yulia en dat zij hetzelfde heeft doorstaan. Mijn maag knijpt samen.

'Wat een klootzakken.' Mijn stem klinkt laag en woedend als ik het portier open. 'Wat een verdomde klootzakken. Ze gaan eraan, verdomme.'

'Dat klopt,' gromt Esguerra, maar ik luister niet. Ik steek een hand uit naar Rosa en maak haar voorzichtig uit Nora's omarming los. Hoewel Esguerra's vrouw zo te zien niet aangerand is, is ze wel degelijk overstuurd. Rosa snikt terwijl ik haar de auto in help en ik doe mijn best om voorzichtig met haar te zijn. Ik wil haar troosten zoals ik Yulia al die jaren geleden niet kon troosten.